

۶- پست مدرن :

یک سبک تجاری که مدرنیسم را نپذیرفت اما آن را رد هم نکرد بلکه از ترکیب سبکی حمایت کرد که در آن عناصر مدرن به صورت تجربی به کار میرفتند این سبک در دهه ۱۹۷۰ نوعی اعتبار آکادمیک کسب کرد .

علی رغم اعتقاد طراحان با هاوس بر اینکه مبلمان شان اساسا فاقد سبک است , طرح های آنان مشابه مبلمان افرادی چون آدام , هوپ, پرسیر و فونتاین بود . هدف از چیدمان طراحی داخلی کلاسیک مدرن نشان دادن ویژگی های زیبایی شناختی مبلمان این سبک بود . این قطعات به صورت مجسمه هایی مستقل و بدون استفاده مکرر از مرمر یا چوب جلا یافته ساخته میشدند . کیفیت آنها بسیار بالا بود و به صورت انبوه ساخته نمی شد . و هرگز در بازار عمومی موفقیتی نداشتند .

در سبک مدرن افراطی می توان اثبات کرد که مبلمان به لحاظ روشهای تولید و مواد در دهه ی ۱۹۶۰ نسبت به دهه های دیگر پیشرفت سریعتری داشت و بنا به دلایل متفاوت طرحهای متنوع جدید تری ابداع شد . مهمترین این دلایل افزایش بیش از حد هزینه های تولید بود که قیمت که قیمت مبلمان رویه دوزی شده سنتی تا حد نا معقولی افزایش داد . از جمله نو آوریهای قابل توجه صندلی بادی اثر اسکولاری , دوربینو و لومازی و د پاس و صندلی ساکو اثر گاتی , پائولینی , تئودورو بود.

Zanotta Sacco Beanbag by Gatti, 1969
صندلی ساکو شرکت زانو تای میلان

Vintage Italian Blow Chair by Lomazzi, 1967
صندلی بادی اثر لومازی و دو پاس اوربینو شرکت زانو تای میلان

درست است که نوع مبلمان از لحاظ ظاهری با هم متفاوت بودند اما ماهیت موقتی بودن و قابل حمل بودنشان با هم یکی بود. از آنجایی که مبلمان های رویه دوزی شده راحتی بیشتری داشت رفته رفته سبک مدرن کلاسیک این نوع را از دور خارج کرد و مبلمان راحتی با متریال ابر و فوم جایگزین مناسب تری برای مبلمان های رویه دوزی شده با فنر شد. اولین انواع راحتی به نام حفره گتگو در خانه طراحی شده توسط سارینن دیده شد. که بعدها ماکس گلندینگ قسمتی از کف را به صورت پلکانی کرد و آن را با موکت پوشاند تا کنار آنها کوسن قرار دهد.

مجسمه سازی دهه ۱۹۶۰ تداعی کننده میلمان های سخت فلزی و پلاستیکی
معاصر بود و حتی بین صندلی ساکو و مجسمه های نرم هنرمندی مانند رابرت موریس
شباهت هایی به چشم میخورد صندلی پاستیل این مقایسه را تایید میکند .

gillo dorfles ۱۹۶۹

Robert Morris

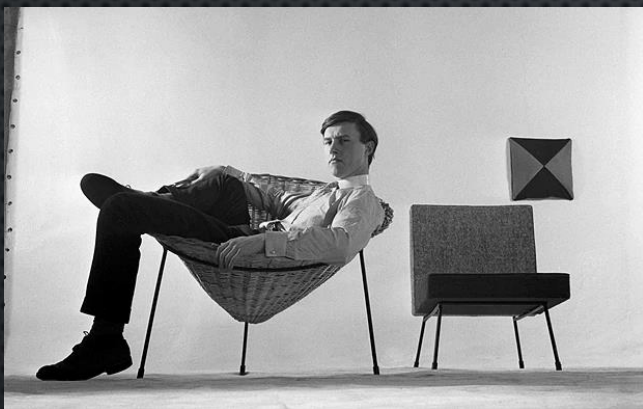

آرو آرنيو ۱۹۶۸

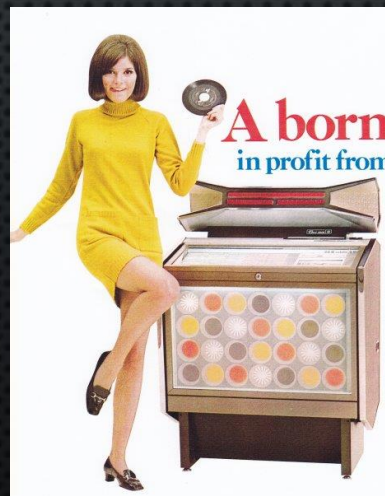
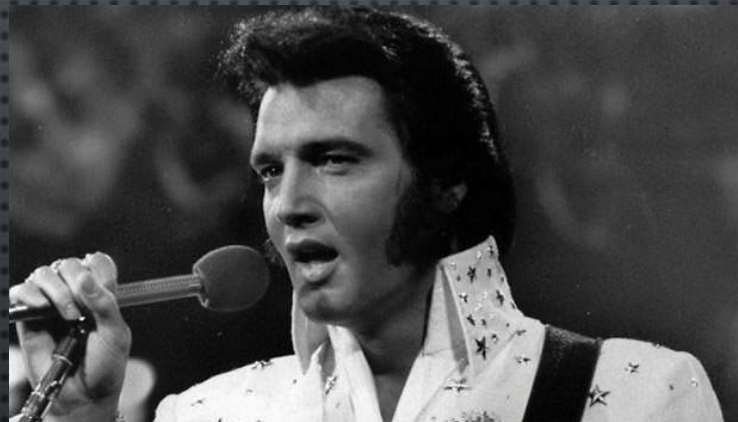

صندلی پاستیل

سبک مدرن فشرده از دهه ۱۹۵۰ تا امروز همواره در حال پیشرفت بوده ابتدایی ترین مبلمان این سبک آشپزخانه های پیش ساخته بود که ابتدا فلزی و بعد ها چوبی و پلاستیکی شد در ظهور مبلمان فشرده در انگلستان فروشگاههای ترنس کونران هبیتات اهمیت فراوانی داشت . ویژگی مبلمان آماده منتاژ پذیر این فروشگاه در مجله طرح سال ۱۹۷۷ مطرح گردید . و پس از آن شرکت سوئدی ایکا تصویر تلفیق مبلمان آماده با متریال های مختلف برای مشتریان متوسط پر رنگ تر نمود.

هنر پاپ تداعی کننده نمونه بارز مبلمان و دکوراسین دهه ی ۱۹۶۰ بود اما
تاثیر این موسیقی بیشتر از مبلمان روی اجسام تزئینی و خرت و پرت و پوستر و
تشک های آبی و غیره بود .

احیای دکو از اواسط قرن هجدهم جریان داشت ولی در اواخر ۱۹۷۰ نمونه های مرغوب مبلمان کورد و رولمان از تمام مبلمانهای پیشی گرفت در همان زمان نوع جدیدی از سبک دکو ظهور کرد این قطعات را برای تمایز از هنر دکوی اصلی رترو مینامند که از فولاد شیشه برنج لاک لاک الکل پلاستیک در تولید آنها استفاده میشد. و می توان آنها را رغبای اصلی مبلمان گران تر سبک مدرن کلاسیک دانست.

Cord Lounge Chair

پست مدرن را میتوان از طرفی بین قلمروی مدرن فشرده که نسبت به طرح مدرن نگرش آزادانه و عملی دارد و قلمروی رترو که در عین این که حتی الامکان از مواد مدرن استفاده میکند عمداً منطق و صداقت سبک مدرن کلاسیک را زیر سوال میبرد - تقسیم کرد . از طرفی تعریفی جهت فضای گذرا نیاز است اما تعداد معدودی به آن اهمیت می دهند تسلط عقلانی بر این فضا مانند موسیقی بازاری ، متغیر و دشوار است . این فضا مانند موسیقی بازاری ، در امکان عمومی مثل فرودگاهها ، مغازه ها ، سالن هتل ها ، کازینوهای لاس و گاس و... یافت میشود . موریس لا پیدوس پدر سبک پست مدرن محسوب می شود که در سال ۱۹۵۰ مجموعه‌ها را در فلوریدا طراحی کرد .

Morris Lapidus 1955